

ELS DOS GERMANS I L'AIGUA

Tot va passar el 29 d'octubre de 2024. València era una ciutat molt bonica amb la gent fent paella, els nens i les nenes anant a l'escola i ajuntant-se amb els seus amics i les seves amigues. Però, el que semblava ser un dia normal va ser uns dels pitjors dies de les vides dels valencians i de les valencianes, tot deixant familiars i persones destrossades.

Entre totes aquelles famílies i amics hi havia dos germans, la Lucía i en Tomàs. La Lucía era alta i prima. El seu caràcter era generós, amable i simpàtic. També li agradava jugar a bàsquet i handbol en el seu temps lliure.

En Tomàs era més gran que la Lucía, tenia 22 anys i estudiava meteorologia a la Universitat de València. Era fort i tenia els cabells rossos, el seu caràcter era divertit i molt agradable. Sovint, somiava que seria el primer home astronauta metge del món.

Els dos germans s'estimaven molt i sempre estaven junts. Però, un dia, en Tomàs, com volia ser meteoròleg, va decidir marxar a Anglaterra (Londres) per a fer-hi un estudi del temps. Els germans estaven molt tristos. Un matí el Tomàs es va aixecar, es va preparar, va obrir la porta i va sortir de l'habitació per anar-se'n. Es va acomiadar i va sortir de casa amb la maleta a les mans.

Va estar fora de casa més d'un mes i Londres li va encantar, però volia tornar a casa. Just tornava el 29 d'octubre de 2024 amb moltes ganes de veure la seva germana, però, quan va arribar a l'aeroport no el deixaven sortir i no sabia per què. Estava una mica espantat i quan li van dir el que havia passat es va quedar amb la boca oberta. Li van dir que havia passat la "Dana".

La "Dana" va ser una tempesta molt gran que va provocar inundacions de carreteres, destruccions de cases i va omplir els carrers de fang. València semblava una piscina. La pluja no parava i la ciutat s'inundava.

En Tomàs no sabia res de la seva família perquè els telèfons no funcionaven. Estava preocupat i molt trist perquè estava sol a l'aeroport. Pensava: -No!, ara que faré aquí sol?, sense aigua, menjar, ni casa?.- Intentava distreure's tot pensant en la seva família.

La seva mare era la Laura i tenia els cabells llargs i rossos com en Tomàs. També era alta, prima i treballava d'infermera a un hospital de València. Li agradava cantar i ballar amb les seves companyes de la feina. El seu pare era el Leo i tenia els ulls blaus com el mar. Treballava de policia també, a València. Era amable, simpàtic i generós, igual que la Lucía. També li agradava fer esport.

En Tomàs estava molt espantat i després de dos dies dormint a l'aeroport, van portar tota la gent a un hotel on estiguessin protegits. A la seva habitació, tenia unes cortines de color groc, un escriptori ample de fusta i un llit de dos metres.

Per fi, va poder parlar amb la seva família i es va emocionar molt quan es va assabentar que estaven bé. En Tomàs era un bon estudiant i sempre treia molt bones notes. Així que va decidir fer una investigació per a saber per què havia passat aquella desgràcia.

Va estar investigant durant dues setmanes. Va haver d'esforçar-se molt i, com va treballar tant, va treure una conclusió. Va esbrinar que la "Dana" va passar pel canvi climàtic. Perquè estem contaminant massa i plou molt en una part, però, després, al costat no plou res. I així, els humans estem destrossant el clima de la Terra.

Fins passats dos mesos, no va poder arribar a casa seva amb la seva família. Aquell dia, estava molt content perquè feia molt que no es veien i s'abraçaven. Per sort, la seva família estava bé i ho va celebrar molt, però casa seva estava destrossada i el seu barri ja no era com el recordava. Quedava molta feina a fer per a poder reconstruir-ho tot i tornar a la normalitat.

Més de 370 morts i 100 desapareguts, famílies destrossades, però, gràcies a tots els ajudants de tot el país, molts familiars han pogut tornar a veure els seus éssers estimats i reconstruir els carrers d'una gran ciutat.

Conte contat, aquesta tragèdia no ha acabat.

Lidia Garrido Martínez.

